

„Bud'te svatí“

Hošťálková 22. 1. 2017

Písně: 399, 374, 393, 688, 451

Čtení z Písma: 1.ep. Petrova 1, 3 - 16

Text kázání: 1.ep. Petrova 1, 13 - 16

Milí bratři a sestry,

apoštol, pisatel tohoto prvního dopisu začíná slovy: „**Veleben bud' Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích...**“. Z tohoto jásavého a důležitého úvodu slyšíme: lid Boží je Božím milosrdenstvím, zjeveném v Ježíši Kristu, povolán k nové, živé naději - k naději nového života! Tato jásavá zvěst neztratila nic na svém významu. Bez úhony prošla všemi věky a až podnes zní nepřeslechnutelně a velmi triumfálně nad celou křesťanskou církví. Proto - a tak jak byla a je - ji smíme slyšet i my dnes ve shromáždění našem a smíme ji na sebe též vztáhnout.

Toto je pravé, živé evangelium: svatý Bůh, Stvořitel a Pán všeho, spravedlivý a dokonalý, se sklonil a stále znovu sklání k našemu světu. Ke světu všelijak narušenému a rozvrácenému. A sklonil se na tomto světě právě k tomu, který toto narušení a rozvrat způsobil - k porušenému, zbloudilému a bloudícímu člověku. Tak tu jsme dnes také my na tomto místě. Každý z nás jsme poznamenáni svou bídou. Kolik je mezi námi všelijakých křivd a bariér, které jsme si sami (nebo jeden druhému) způsobili: odcizení, pocit nedůvěry, zloba, obavy a strach z druhého člověka. Taková je naše lidská situace. Je to jistě situace neradostná a neradostné je také poznání této skutečnosti.

Avšak radostná zvěst Písma každému dosvědčuje něco naprosto zásadního: právě do této naší bídy sestoupil Bůh sám v Ježíši Kristu, aby nám ze vší této bídy a marasmu, do kterého jsme vlastním přičiněním zapadli, pomohl, aby nás z něj vysvobodil. Sestoupil mezi nás proto, aby nás vykoupil z našich provinění a povolal „**k dědictví nehynoucímu, neposkvrněnému a nevadnoucímu, které je pro nás připraveno v nebesích**“. Působí nám tato zvěst radost? Nebo jsme jí už nějak podivně přivykli a už se tím příliš nezabýváme?

Ptáme se: Jaký je důvod tohoto Božího činu a v čem je jeho základ? Odpovědí však může být jediné, a sice: Jedná se zde o **tajemství Boží svatosti**. Jinak to sami nejsme schopni pochopit ani vyjádřit; jinak to nejsme schopni ani přiblížit druhému člověku a odkázat jej k tomu.

Na nás přece není nic tak vzácného ani mimořádného, aby po nás Bůh toužil, aby se za námi vydával z nebe na zem! Nebo se mu snad můžeme něčím vykázat, můžeme se před něj s něčím postavit? Často se takto ptali také starozákonní proroci. Naše ruce jsou přece prázdné a srdce plné bídy, vzdoru, neposlušnosti! Z naší strany tu není jediného důvodu, proč by se mezi nás vydal. On však přišel. Přišel, aby nás, odcizené, od něj odvrácené, přivedl k sobě zpět a „**smířil nás sám se sebou**“. Třebaže je svatým, navíc svrchovaným soudcem a Pánem, přesto je jeho

cesta za námi cestou milosrdenství, odpuštění a smíření. Jde mu o naše životy, naši záchranu, spásu. On je svatý, v tom je naše naděje!

Ale nyní zde slyšíme slovo, které není určeno a adresováno nikomu jinému než právě nám: „**Svatí bud'te, neboť já jsem svatý**“. Apoštol cituje toto slovo ze Starého zákona (Lv. 19,2). Hospodin sám zde napomíná svůj lid a vede jej k věrnému, čistému a pravému životu. „**Bud'te svatí!**“ Co znamená toto zvolání pro nás osobně, co znamená pro společenství Božího lidu - pro náš sbor i celou církev? Víme ovšem, že svatost, o které je zde řeč, neznámá **stav** dokonalosti a svatosti, ale **cestu** svatosti po které jsme se vydali, kterou - řečeno s apoštolem Pavlem - „**sněžně běžíme, abychom (oné dokonalosti a svatosti) dosáhli**“.

Kristovo evangelium je jasnou zvěstí o darovaném Božím odpuštění a smíření, je též zásadním a samozřejmým povoláním k novému životu. A s tímto povoláním má jít ruku v ruce - jako naše odpověď - i proměna našeho života, našeho myšlení, mluvení a jednání. To je smyslem onoho výroku: „**Bud'te svatí!**“, ze kterého následně vyplývá - neodplácejte zlé zlým, ale raději trpte; neodsuzujte a nezatrácujte, ale raději odpouštějte; nežijte a nepěstujte si ve svém srdci zášť a nenávisť, ale pokud jde o vás a pokud to záleží na vás, raději usilujte o pokoj mír a smíření vždy a se všemi: „**Bud'te (prostě) svatí!**“

Tolik zlého je kolem nás i v nás. Svět se dělí na mnohé tábory podle různých ideologií nebo bohatství - nerostného nebo toho nabytého (často na úkor chudoby jiných). Lidé se navzájem nemají rádi pro různost názorů nebo z jiných příčin. Rodiny jsou často devastovány pro zatvrzelost a neústupnost manželů. Jistě také církve a jednotlivá křesťanská společenství jsou plná rozdělení pro odlišný důraz na tu nebo onu část zvěsti evangelia, které nám zcela jasně ukazuje k jednotě a vzájemnému přijímání v lásce. Zde je, naše místo. Právě tady mají stát ti, kteří zaslechli Boží povolání a uposlechli je. **Být „svatý“** znamená: stávat se hrází všem těmto roztržkám a svárům; stavět se do opozice každé nezodpovědnosti, která nemůže vést nikam jinam než ke zlému.

Být „svatý“ znamená otevírat srdce i náruč každému člověku - i tomu, který mi nemusí být zrovna příjemný; otevřít mu své srdce, hovořit s ním, vkládat celého sebe do zápasu o nastolení spravedlnosti, smíření a pokoje; znamená to snažit se připodobňovat **svatosti Boží**. On (Bůh v Ježíši Kristu) přišel za námi a přijal nás takové jací jsme - s naší bídou i vinami. Bez jakýchkoliv podmínek ohlásil na této zemi milost a odpuštění pro všechny ty, kdo se rádi chopí jeho pomocné ruky. „**Bud'te svatí, neboť já jsem svatý!**“ - znovu a znovu jsme k tomu svým Pánem vyzýváni.

V této souvislosti ale také slyšíme: „**Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli**“, Bible kralická: „**Protož přepášíce bedra mysli své**“. Je to napomenutí adresované církvi - každému z nás, abychom odpovědně nakládali se svým časem a byli vždy připraveni k vydávání dobrého svědectví o tom, „**který nás povolal k novému životu**“.

A když čteme ten třináctý verš až do konce, pak tam slyšíme: „**Proto přepásejte bedra své mysli, bud'te střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.**“ Zde jde především o pohotovost a připravenost naší mysli k naději. O neustálé a neustávající přemýšlení v této naději. Jde o zakotvenost našeho života v milosti, které se nám dostává a dostane „**ve zjevení Ježíše Krista**“.

Takto nám všem apoštol připomíná, že Boží věrný lid má - potřebuje a musí mít - svůj pohled upřený k budoucnosti. To jistě neznamená nevidět přítomnost - pro onen budoucí výhled přítomnost přehlížet. To ne. Znamená to ale - být si dobře vědom toho, že právě v onom výhledu, ke kterému jsme Kristem i apoštolů odkazováni, máme očekávat konečné naplnění našeho života i všech našich nadějí.

Ne tedy naše „cesta svatosti“, ale Kristova cesta za námi - a za nás až na kříž - je cestou, která přivádí k cíli, **„k dědictví nehynoucímu, neposkvrněnému a nevadnoucímu, které je pro nás připraveno v nebesích“**. K němu, k Ježíši Kristu máme - v naší přítomnosti - upnout všechnu svou naději. V jeho, Božích, rukou je všechno: život každého z nás, životy našich dětí i rodin, život sborů (i toho našeho), život Kristovy církve i celého našeho světa. Na něj se smíme skutečně spolehnout, jenom v něm je naše jistota.

Amen.